

LBRIS

We know
books

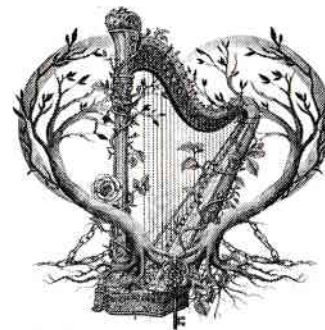
Maria Philip

Sărutul
MORTII

Editura
Petale Scrise

Nojorid, 2026

PROLOG

Tânărul se îndreaptă spre grajduri, lăsând în urmă muzica și lumea adunată la palat. Vrea să plece departe de toată șarada aceea. Îi pare rău pentru frumoasa sa mamă, că se va întrista când nu va da de el, dar ea mereu a fost înțeleaptă.

Nu a ajuns bine în acea zi la palatul părinților săi, că a și fost anunțat de petrecerea din aceeași seară, organizată pentru el, tocmai de tatăl său.

Intrând în adăpostul pentru cai, dă peste o tânără care poartă o discuție aprinsă cu unul dintre argați.

– Trebuie să ajung urgent acasă! se roagă fata de servitor. Descurcă-te cumva și fă-mi rost de o trăsură, te rog!

– Ce se întâmplă? întreabă el.

– Domnule, fata dorește să plece, spune servitorul. Dar trăsură nu e disponibilă.

– Unde vrei să mergi? se adresează tinerei cu fața suferindă.

Chipul fetei îl impresionează. Nu cade pe spate când vede o femeie drăguță, dar tinerețea ei, expresivitatea, naturalețea, combinate cu frumusețea înnăscută îl surprind.

– Acasă, spune ea.

– Dar de ce vrei să mergi acasă? Nu e cam devreme pentru a pleca de la bal?

– Eu nu am vrut să vin. De aceea vreau să plec.

– Am înțeles ce dorești, continuă el. Dar de ce ai venit, dacă nu ai vrut cu adevărat să fii aici?

– Pentru că m-au trimis părinții. Așa că am trecut pe la bal, după cuviință, iar acum pot să mă întorc la ai mei. Nu mi-au spus cât trebuie să stau.

El zâmbește. Îi place felul cum gândește.

– Adică te-ai prezentat și crezi că poți pleca...

– Nu îmi place aici, nu cunosc pe nimeni și vreau acasă.

– Cred că ar trebui să aștepti după trăsura, totuși.

– Nu vreau să mai stau. Te plătesc dacă mă duci acasă!

E surprins de cererea ei. Nici măcar nu s-a prezentat. Nu știe nici el cine e fata și nu înțelege de ce e atât de dornică să plece.

– Te-a speriat cineva? se hotărăște să o descoase.

– Nu. Dar e destul de târziu. Aș prefera să fiu în patul meu și să dorm.

Zâmbește. Argumentele ei îl amuză.

– Somnul de frumusețe e mult mai important decât un bal, glumește el.

– Nu e vorba de frumusețe. Ci de rațiune! Mintea are nevoie de odihnă. Dacă ești obosit, nu mai poți gândi corect.

– Asta așa e, încuviințează.

Nu pricepe de ce fata e atât de nerăbdătoare să plece, dar se hotărăște să o ajute. Se întreabă de ce o tânără ar avea nevoie de rațiune, minte, probabil intelect.

– Unde stau părinții tăi?

– La Conacul Florilor, răspunde ea.

Habar n-are unde e acela.

– Nu cunosc..., comentează încet.

– Pot să te îndrum. Nu e la distanță prea mare... în celălalt capăt al orașului.

– Nu ți-e teamă să pleci cu un necunoscut?

– Dacă ești invitat la acest bal, atunci nu ești atât de necunoscut, zâmbește ea discret. Un gentleman ajută mereu o tânără aflată la ananghie.

Deci, tânăra nu are habar cine este. Asta e foarte bine, pentru că nici el nu are de gând să se prezinte. Și, la fel ca ea, vrea să fugă, iar fata e un argument serios în favoarea lui.

– Pregătește doi cai! poruncește argatului.

– De fapt... am o problemă, se bâlbâie ea frământându-și mâinile: mi-e teamă de cai.

O privește surprins.

– Și... cum ai vrea să mergem?

– Pe jos? răspunde ea pe un ton slab.

– Pe jos? În miezul nopții? Cine știe pe unde? adaugă el.

– Eu pot să merg pe jos... doar că am nevoie de cineva care să mă însoțească.

– Știi să te întorci acasă singură? e surprins.

– Cunosc bine orașul.

O privește din cap până în picioare. Pare firavă și poate chiar mai fragedă decât timpul în care ar trebui să intre în societate ca să fie cunoscută și luată de nevastă. Cum poate să cunoască o tânără nobilă străzile orașului în toiul nopții?

Pare o adevărată aventură ceea ce îi cere fata. Cu toate acestea, hotărăște să intre în jocul ei. Speră doar să nu se rătăcească împreună, pentru că el chiar nu cunoaște orașul.

– Totuși... cred că ar fi mai bine să mergem călare, nu pe jos, continuă el.

– Eu... nu pot urca pe cal...

Pare cu adevărat speriată.

– Atunci... vei merge alături de mine...

– Cum? întrebă ea.

– Te iau lângă mine!

Îl privește mută, clipind. Pare să se fi învoit, așa că tânărul pornește spre armăsarul său preferat. Ajută argatul să îi înșăueze calul, apoi încalecă.

Fata îi privește de la distanță. Când se apropie de ea, face câțiva pași în spate, speriată.

– Stai! îi poruncește el, aplecându-se. Te voi ridica în brațe. Te vei ține de mine și nu vei avea nimic de-a face cu calul...

– Doar că voi fi așezată pe el..., șoptește speriată.

O apucă de braț și, fără să mai aștepte aprobarea ei, o ridică în poală.

Fata îl cuprinde cu brațele imediat. Îl strânge cu putere, tremurând, și se lipește de trupul lui.

El e surprins de lejeritatea rochiei ei de mătase fină, când o cuprinde cu brațele. Corsetul e moale, fără balene și bănuiește că nu poartă jupon. Partea superioară a rochiei are un decolteu larg, rotunjit, care îi dezgolește grațios linia umerilor și a gâtului. Mânecele scurte, ușor bufante, sunt strânse cu panglici fine, lăsând să se vadă pielea palidă. Peste umeri poartă un șal moale și lejer de cașmir deschis la culoare. Părul șaten e strâns într-un coc moale, ridicat la ceafă, cu câteva bucle rebele. Nu poartă bijuterii grele — doar niște cercei mici, de perle.

Nu a mai avut un asemenea contact strâns de la ultima... oprește procesul gândirii. Dă pinteni calului, iar patrupedul pornește la drum.

– De ce îți e atât de frică de cai?

– Am căzut de pe unul când eram mică..., suspină tânăra. M-am lovit rău.

Înaintează încet pe străzile întunecate ale orașului. Tânărul nu vrea să se grăbească. Fata îl intrigă și vrea să afle cât

mai multe despre ea. Îl strânge în continuare cu aceeași forță, iar fața ei e îngropată în haina lui.

Tânăra simte că s-a încins. Îi e cald, e jenată de faptul că stă în poala lui și îl îmbrățișează. Simte că inima îi e gata să îi sară din piept. Dar e îngrozită de cal și nu poate să-și descleșteze degetele îmbrăcate în mănușile de mătase înfipite în redingota lui de lână fină, bleumarin închis, croită impecabil pe umeri și piept, cu nasturii discreți. Sub haină, bărbatul poartă o vestă de mătase ivoire, ușor brodată, care adaugă un contrast delicat sobrietății exterioare. Cămașa, albă ca fildeșul, e apretată cu grijă; gulerul înalt îi susținea bărbia, iar la gât poartă o cravată din muselină, legată cu precizie.

– Te țin bine, încearcă el să o liniștească. Nu ai cum să cazi.

– Nu pot..., suspină ea.

– Vrei să ne întoarcem? Nu suntem departe de palat.

– Nu! Vreau acasă!

E uimit de dorința ei arzătoare să ajungă la ai săi.

– Nu îți plac balurile? întrebă el.

– Nu îmi plac oamenii superficiali, prefăcuți. Prefer să stau acasă, cu mama și tata. Ei sunt altfel.

– Mereu părinții sunt altfel...

– Da, știu. Dar eu vorbesc despre caracterul oamenilor.

Îi place ce spune. Zâmbește.

– În afară de părinții tăi mai cunoști oameni din aceștia?

Onești?

– Desigur! Preotul este un om bun.

– Preotul?

Tace pentru câteva clipe.

– Nu sunt de aici și, să fiu sincer, nu prea cunosc oamenii..., spune el.

– Ar trebui să te grăbești, ca să te întorci...

– Nu îți face griji. Și eu doream să fug de la bal.

– Atunci... de ce erai acolo? Mi s-a spus că ducele caută nevastă pentru fiul lui.

– Ah! Da! Eu sunt doar un prieten... Nu puteam să refuz invitația.

Simte un nod în gât. Nu îi place să mintă și nu are motiv să o facă, de obicei. Dar de data aceasta nu vrea să-și dezvăluie identitatea. Cel puțin, nu încă.

– Ce vor spune părinții tăi când te vor vedea acasă atât devreme? Întreabă el.

– De obicei adorm repede, deci e cam târziu pentru ora mea de somn, explică tânăra.

– Și acesta e motivul adevărat pentru care vrei să ajungi acasă?

El se amuză.

– Nu se vor supăra, spune fata.

– Mai ai frați? se hotărăște să schimbe subiectul.

– Nu.

Nu o întreabă numele, pentru că a doua zi oricum va afla despre tânăra și despre familia ei tot ce va dori să știe.

– Nu ar trebui să fii măritată? continuă el interogatoriul.

– Am alte planuri de viitor.

E surprins din nou. Toate fetele doresc să se mărite.

– Ce planuri?

Fata se foiește, deranjată de discuție.

– Vrei să te călugărești? rostește prima idee care i-a venit în minte.

– Nu. Îmi place să lucrez cu copiii.

A rămas mut. Nu vrea să se mărite, dar... îi plac pruncii?

– Și ce faci cu ei?

Curiozitatea nu îl lasă să mai aștepte.

– Lucruri diverse...

O simte cum se relaxează și își dă seama că a intrat în zona ei de confort. Dar ce poate să facă o tânăra nobilă cu niște prunci? Pruncii cui?

– Părintele și cu mine facem diferite activități cu copiii din localitate.

E stupefiat. Moare de curiozitate să afle cine e cea tânăra. Cum poate o aristocrată să se ocupe de copiii săracilor? El nu are nimic împotriva, dar e ceva greu de imaginat.

– Părinții tăi sunt de acord cu asta?

– Ar trebui să nu fie de acord?

L-a blocat. Habar n-are ce să răspundă. Și se întâmplă rar ca cineva să-l încurce cu vreo întrebare.

– Aș vrea să fiu și eu unul dintre acei copii, glumește el.

O ia peste picior, dar vrea să vadă cum răspunde când e ironizată.

Tânăra zâmbește și își ridică fața din cămașa lui.

– Nu cred că vrei.

– De ce? Le faci ceva rău? rânjește.

– Nu, dar trebuie să mă asculte.

– Aha! Recunosc. Asta nu mi-ar plăcea. De obicei fac ce vreau.

Ea chicotește încet.

Bărbatul îi cuprinde spatele cu brațul mai bine, ca nu cumva s-o scape.

– Dar poți să încerci, îl provoacă fata.

– Mă primești?

– Dacă vei mai fi prin zonă mâine, după prânz.

– Unde?

E hotărât s-o mai vadă. Și nici nu poate să o refuze, iar după prânz e perfect.

– În jurul bisericii... printre morminte..., răspunde ea.

– Nu vă e teamă?

- De cine?
- De... morți?
- De morți?! e surprinsă tânăra.

Își ridică privirea spre el, dar e întuneric și nu îl vede prea bine. Își amintește că e un tânăr chipeș, frumos, cu niște ochi verzi ca smaraldul. Simte cum i se încălzesc obraji. Stă în poala lui, lipită de trupul său, iar parfumul lui plăcut, masculin o împresoară ca o haină.

- Ai dreptate, spune el. Dar știi tu... sunt mulți care se tem de morminte.

- Morții sunt inofensivi. Nu crezi?

- Ba da. Cât de stupid poți să fii ca să îți fie teamă de morți!

- Ție ți-e teamă de ei?

Tace pentru o clipă. Nu știe ce să răspundă.

- Nu, de obicei...

- Dar când ți-e teamă de ei?

O aude cum râde încet. Râde de el. Zâmbește. Nu îi e teamă de morți. Dimpotrivă, lucrează cu ei! Dar fata nu are de unde să știe cu ce se ocupă el.

- Când au foarte multe de spus și mai ales de cerut, răspunde.

De data aceasta amuțește ea.

- Cred că noi suntem cei care rămânem fără răspunsuri la întrebări, nu ei, continuă fata.

- De ce spui asta?

- Crezi în viața de după moarte?

- Hmm...

Știe că „viața de apoi” e un subiect de dispută filosofică, pe lângă ideea religioasă, dar nu ar vrea să discute cu ea despre asta. Chiar dacă și-a dat seama că fata e isteată, cel mai probabil e credincioasă, iar el – nu.

- Eu cred că sufletul, după moartea trupului, ajunge într-o altă lume, cum s-ar zice..., dar nu tocmai ce ne învață la biserică, vorbește fata.

E total stupefiat. Tânăra nu e tocmai o credincioasă autentică, se pare. Rar poți găsi un bărbat de o anumită etate care să îmbrățișeze astfel de idei. Dar unde să găsești o tânără care să aibă asemenea concepții despre viață și moarte?

- Cine te-a învățat?...

- Am citit.

- Unde? insistă el.

- Oriunde am reușit să pun mâna pe o carte...

- Greu găsești asemenea cărți...

Fata tace pentru câteva clipe. E clar că minte. Dar totuși e uimitor să găsești o asemenea gândire în capul unei tinere.

- Am cunoscut oameni care sunt citiți..., continuă ea.

- Unde? insistă el. Nu cred că aici, în această localitate mică ai dat peste astfel de oameni, încearcă să o provoace ca să îi recunoască adevărul.

- Tatăl meu are drumuri în capitală și mă ia cu el. Iar acolo am cunoscut oameni școliți, explică tânăra.

Zâmbește. Îi place ideea de a o putea atrage în capitală pe acest motiv. Nu s-ar fi gândit la așa ceva nici tăiat felii! Fata asta l-a cucerit. Trebuie să o cunoască mai bine.

- Dar nici tu nu pari străin de asemenea concepții.

El își drege vocea. De data aceasta trebuie să aibă grijă ce spune.

- Da, ai dreptate. Nu îmi sunt necunoscute, dar trebuie să recunosc că nu prea am fost interesat de asemenea filosofii.

- Mie îmi place filosofia...

- Păcat că nu vrei să te măriți și alegi să risipești asemenea înțelepciune!

– Dimpotrivă! îl contrazice. Nu vreau să o risipesc închizându-mă într-o casă și crescând copii.

El râde ușor.

Tânăra tace.

– Îmi cer iertare, spune el. Nu am vrut să te ofensez, dar mă amuză felul acesta de a gândi, atât de contrar regulilor sociale...

– Îmi pare rău, domnule, să te anunț că eu nu sunt o servitoare umilă și neajutorată.

– Scumpă domniță, m-ați cucerit! M-aș face preș la picioarele domniei voastre doar să mă lăsați să vă ascult glasul duios și mintea ascuțită, continuă el pe același ton dictat de ea. De obicei femeile sunt înzestrate fix pe dos cu acele două calități pe care le-am pomenit și care vă definesc, adică: glasul ascuțit și mintea... – face o mică pauză, apoi continuă: duioasă.

Tânăra râde cu poftă, chiar desprinzându-se de haina lui, moment în care se dezchilibrează, însă el o cuprinde cu ambele brațe și o strânge la piept.

S-a speriat, dar acum se simte în siguranță la sânul lui, auzindu-i bătăile ritmice și puternice ale inimii. Simte cum fața i se încălzește și se bucură că e atât de întuneric, iar el nu îi poate observa stânjeneala.

– Urăsc corsetul cu balene, șoptește ea.

– Am simțit imediat ce te-am luat lângă mine..., spune el.

E mai bine fără ele, altfel, nu te puteam ține...

– Nu m-am gândit că voi ajunge în poala cuiva, șușotește fata.

– Jur că nu voi spune nimănui.

– Mama mi-a făcut rochia.

E surprins. Ce aristocrată croiește haine? Sau cine e acea tânără? Sigur nu e o nălucă menită să-l seducă și apoi să profite de mintea lui captivă în mrejele ei?

– Mulțumesc... pentru tot, spune ea.

Se apropie de locul unde i-a indicat să o ducă. Privește clădirea modestă care se zărește în întuneric.

Tânăra răsucesce capul.

– Aici e. Mulțumesc din nou pentru că m-ai adus...

– Te însoțesc până la poartă, continuă el.

– Nu e nevoie. Nu vreau să se știe că am venit însoțită de un... bărbat.

– Așa este. Jur că voi fi discret în această privință și nimeni nu va afla. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine. Cu siguranță ne vom mai auzi!

Tânăra tace. El o cuprinde cu brațul și o lasă să alunece din șaua calului încet, până o simte pe picioarele ei.

Fata se îndepărtează doi pași de armăsar, apoi se întoarce și, cu o mică reverență, îi mulțumește din nou.

– Rămân aici până ce intri înăuntru, în siguranță, spune el.

Grăbește pașii și, după ce urcă treptele din fața clădirii, împinge ușa care se întredeschide, iar ea intră înăuntru.

Tânărul privește din nou clădirea, apoi își strunește calul și pornește înapoi, spre palatul părinților săi.